

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Гж.бр. 2065/16
Дана: 14.6.2016. године
Нови Сад

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јулијане Будинчевић, председника већа, Вере Кнежевић-Мандић и Вере Крстин, чланова већа, у правној ствари **тужиље К. К. из Х.**, ... , коју заступа Ј.М., адвокат у Н.К., против **туженог С.П. из М.**, ... , кога заступа Ж.П., адвокат у К., ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Сенти посл. бр. П.113/2014 од 19.2.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.6.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Жалбе тужиље и туженог се **УСВАЈАЈУ**, па се пресуда Основног суда у Сенти посл. бр. П.113/2014 од 19.2.2016. године, у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари из ст. 1. и 2. и у делу одлуке о трошковима поступка из става 3. изреке **УКИДА**, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење у укинutom делу.

Образложење

Првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 100.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и износ од 50.000,00 динара на име претрпљеног страха (став 1-2), као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.808,50 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде 19.02.2016. године па до коначне исплате (став 3. изреке). Ставом 4. изреке одбијен је део тужбеног захтева за исплату накнаде штете на име претрпљених душевних болова због повреде части, угледа, слободе и права личности у износу од 100.000,00 динара, а ставом 5. одбијен је део тужбеног захтева преко досуђених износа и то за разлику преко досуђених 100.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове и за разлику преко досуђених 50.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара за претрпљени страх (став 5).

Против првостепене пресуде жалбе су благовремено изјавиле обе парничне странке, из разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. ЗПП ("Сл. гласник Републике Србије" бр. 72/2011 и 55/2014).

Тужиља жалбом побија само одлуку о трошковима поступка из става 3. изреке пресуде, предлажући другостепеном суду да ово решење преиначи и тужиљи досуди износ од 120.388,98 динара са затезном каматом од дана првостепеног пресуђења до исплате, или да одлуку о трошковима укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Жалбом туженог побија се усвајајући део првостепене пресуде, као и одлука о трошковима поступка, из става 1-3. изреке, и предлаже другостепеном суду да пресуду преиначи тако да тужбени захтев буде у целости одбијен, а туженом досуди трошкове спора, или да пресуду у побијаном делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на жалбе нису дати.

Жалбе су основане.

Испитујући ожалбену првостепену пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, овај суд је нашао да је у пресуди услед погрешне примене материјалног прав, чињенично стање остало непотпуно утврђено.

У првостепеној пресуди је утврђено да је дана године у дворишту породичне куће парничних странака у М., где је тужиља дошла са супругом да би узела неке ствари, тужени напао тужиљу тако што ју је шаком десне руке ударио у стомак, услед чега се тужиља сагла, а затим ју је затвореном шаком десне руке ударио у десно раме, на који начин је тужиљи нанео лаке телесне повреде у виду нагњечења трбуха и десне надлактице, које су констатоване приликом прегледа код лекара.

Због задобијених повреда тужиља је трпела физичке болове и страх, у интензитету и трајању ближе описаним у првостепеној пресуди, а повреде нису као трајну последицу проузроковале умањење животне активности тужиље, нити наруженост.

У вези са наведеним штетним догађајем против овде туженог је вођен прекршајни поступак, који је окончан обуставом због застарелости.

Поводом штетног догађаја овде тужиља је против туженог поднела приватну кривичну тужбу, коју је Основни суд у Суботици одбио пресудом бр. К. 790/11 од 9.7.2013. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж1. 3482/13 од 27.9.2013. године, са образложењем да је у питању пресуђена ствар јер је за исти животни догађај против туженог као окривљеног вођен и правноснажно обустављен прекршајни поступак.

Код овако утврђеног чињеничног стања преурањена је одлука првостепеног суда о делимичној основаности тужбеног захтева.

Основано се жалбеним наводима туженог указује да је због непотпуног чињеничног утврђења у побијаном делу пресуде погрешно примењено материјално право.

Наиме, током поступка тужени је истакао приговор застарелости потраживања тужиље, указујући да је не само од штетног догађаја, већ и од излечења и стабилизовања здравственог стања тужиље па до дана подношења тужбе протекло више од три године. Овај приговор првостепени суд је одбио позивом на одредбу члана 388. ЗОО, сматрајући да је тужиља подношењем приватне кривичне тужбе дана 6.5.2011. године прекинула ток застарелости.

Овакво правно становиште првостепеног суда се за сада не може прихватити.

Према одредби чл.206. став 3. Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. [70/2001](#), [68/2002](#) и "Службени гласник РС", бр. [58/2004](#), [85/2005](#), [115/2005](#), [49/2007](#) и [72/2009](#)), који се примењивао у кривичном поступку вођеном против овде туженог, било је прописано да ће суд, кад донесе пресуду којом се окривљени ослобађа од оптужбе или којом се оптужба одбија или кад решењем обустави кривични поступак, упутити овлашћено лице (оштећеног) да имовинскоправни захтев може

остваривати у парничном поступку. Идентичну одредбу садржи и члан 258. ст. 3. сада важећег ЗКП.

Одредбом члана 388. Закона о облигационим односима (ЗОО) је прописано да се застаревање прекида подизањем тужбе и сваком другом поверичевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења по-траживања.

Прекид тока застаревања наступа, дакле, само уколико поверилац пред надлежним органом предузме радњу која доводи до утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања, а само подношење приватне тужбе у кривичном поступку овакву радњу по својој суштини не представља, будући да према чл.500 ЗКП оптужни предлог, односно приватна тужба, између осталог, садрже предлог врсте и мере кривичне санкције и мере чије се изрицање тражи, а то се не може сматрати радњом која би довела до остварења потраживања у смислу накнаде штете. Да би се сматрало да је дошло до прекида застарелости у смислу одредбе чл.388. ЗОО, мора постојати имовинскоправни захтев, истакнут у кривичном поступку, а та радња би водила прекиду застаревања захтева за накнаду штете без обзира на исход кривичног поступка. Ову чињеницу првостепени суд, међутим, због погрешне примене материјалног права, није утврдио.

Ради правилне примене цитираних законских одредби било је неопходно утврдити да ли је тужиљина приватна кривична тужба против тамо окривљеног, а овде туженог, садржала и имовинскоправни захтев у циљу остваривања потраживања накнаде претрпљене штете, јер, ако јесте, кривични суд је у смислу одредбе чл. 258. ст.3. КЗ, након што је одбио оптужбу, морао упутити овде тужиљу као овлашћено лице да имовинскоправни захтев може остварити у парничном поступку, што би у смислу одредбе члана 388. ЗОО за последицу имало прекид застарелости захтева за накнаду штете. Уколико тужиљина приватна кривична тужба није садржала и имовинскоправни захтев, тада је за правилну оцену истакнутог приговора застарелости релевантна чињеница кад је окончано тужиљино лечење ради санирања повреда које јој је причинио тужени, односно када су у потпуности престали физички болови и страх које је тужиља трпела, јер тада штета добија свој пуни обим. Ова битна чињеница је у ожалбеној пресуди нејасно и контрадикторно утврђена. Наиме, према утврђењу суда, базираном на налазу вештака ортопеда, физички болови код тужиље "протеком три недеље по повређивању постепено престају и престају" (одн. ишчезавају), при чему је нејасно кад су тачно престали физички болови - да ли у моменту када су протекле три недеље тих болова више нема или након три недеље болови почињу постепено да престају, у ком случају није јасно када су коначно престали. Поред наведеног, нејасно је и контрадикторно и утврђење кад је код тужиље престао страх, који вештак неуропсихијатар везује за период трајања сталних физичких болова, а при томе утврђује да је примарни страх високог интензитета трајао један дан, а затим секундарни страх средњег интензитета још наредни дан, након прегледа тужиље од стране неуропсихијатра тај страх је трајао још три дана, те страх слабог интензитета у трајању још осам дана, што укупно чини 13 дана, иако према налазу вештака ортопеда стални болови трају најмање три недеље, како је напред наведено. Нејасно је, дакле, када су болови и страх код тужиље, везани за предметни штетни догађај, коначно престали, што је од значаја за одлучивање о истакнутом приговору, јер од тада се штета сматра насталом и почиње ток рока застарелости.

Због погрешне примене материјалног права првостепени суд је пропустио да ове битне чињенице утврди, због чега је овај суд, применом од-редбе чл.391. ст.1. ЗПП, пресуду у целости укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном поступку првостепени суд ће употпунити чињенично стање утврђењем чињеница на које му је указано овим решењем, након чега ће правилном применом материјалног права поново одлучити о основаности тужбеног захтева, о укупним трошковима спора, и за своју одлуку дати јасне и ваљане разлоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, с.р.

Зто: